

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2468/2015
28.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиоца Ј.П., из З., против тужене И.М.П., из Б., чији је пуномоћник М.П., адвокат из Б., ради издржавања, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 169/15 од 30.06.2015. године, у седници одржаној 28.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 169/15 од 30.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П2 931/2013 од 27.03.2015. године, која је исправљена решењем од 05.05.2015. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен противтужбени захтев па је обавезан тужилац да на име свог дела доприноса за издржавање заједничке малолетне деце парничних странака месечно плаћа износ од 9.000,00 динара мал. Л.П., а износ од 7.000,00 динара мал. М.П., на руке законске заступнице деце, последњег дана у месецу за претходни месец, почев од 16.01.2014. године па убудуће док за то постоје законски разлози или ова одлука не буде измењена, с тим што је доспеле, а неплаћене износе дужан платити одједном са припадајућом каматом, док је за износ преко досуђеног противтужбени захтев одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 169/15 од 30.06.2015. године, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Зајечару П2 931/2013 од 27.03.2014. године, исправљена решењем од 05.05.2015. године у одбијајућем делу става првог изреке и у ставу другом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана .

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Основног суда у Зајечару П2 931/2013 од 24.04.2014. године брак тужиоца и тужене је разведен, а заједничка деца син Л., рођен ... године и ћерка М., рођена ... године су поверена мајци на вршење родитељског права. Суд је на основу исказа тужене саслушане као парнична странка, који тужилац није оспоравао, утврдио да основне месечне потребе малолетног Л. износе 18.000,00 динара, а малолетне М. 14.000,00 динара. Тужена је по занимању економиста, без запослења, и живи са децом у кући својих родитеља који плаћају трошкове становања. Тужилац ради као економиста у јавној служби и остварује месечну зараду од 30.000,00 динара. Он живи сам у кући коју је наследио од оца, плаћа трошкове за становање у износу од 9.500,00 динара, а нема додатних прихода, нити других непокретности у својини.

На утврђено чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили противтужбени захтева преко досуђеног износа од 16.000,00 динара на име доприноса за издржавања малолетне деце који износ је тужилац у могућности да исплаћује.

По члану 160. став 1. Породичног закона, издржавање се одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања. Према ставу другом овог члана, потребе повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, те других околности од значаја за одређивање издржавања, а могућности дружника издржавања, у смислу члана трећег истог члана, зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, личних потреба, обавезе да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање издржавања.

Према наведеним одредбама, суд је у обавези да најпре утврди укупан износ средстава потребних за издржавање лица које издржавање тражи, а потом и могућности лица која су дужна да дају издржавање.

У проведеном поступку је утврђено да месечне потребе малолетне деце за исхрану, обућу, уџбенике, школски прибор и средства за хигијену износе укупно 32.000,00 динара. Досуђени износ на име доприноса за издржавање малолетне деце је, и по оцени ревизијског суда, адекватан за узраст и њиме се могу задовољити основне потребе деце, уз допринос мајке, овде тужене, са којом малолетна деца живе. Плаћање већег износа издржавања, супротно ревизијским наводима, не би одговарало материјалним могућностима тужиоца, дужника издржавања, узимајући у обзир примања која остварује и његове могућности за стицање додатних прихода у тренутној ситуацији. Осима тога, одредбом члана

164. Породичног закона је прописано да висина издржавања може да се смањи или повећа, ако се промене околности на основу којих је донета претходна одлука. На основу изложеног, побијана одлука заснована је на правилној примени чланова 160. и 162. Породичног закона.

Неосновани су ревизијски наводи да издржавања није одређено у складу са чланом 160. ст. 1. и 4. Породичног закона. Том одредбом је прописано да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања коју као накнаду за храњенике односно лица на породичном смештају периодично утврђује министарство надлежно за породичну заштиту, у складу са законом. Дакле, законодавац је прописао да минимална сума издржавања представља износ о којем суд води рачуна када утврђује месечне новчане потребе детета. Наведену норму Породичног закона правилно су применили нижестепени судови, с обзиром да су испитали и навели све околности које се тичу потреба деце, узимајући у обзир и минималну суму издржавања, и у оквиру тако утврђених месечних потреба одредили обавезу тужиоца на плаћање доприноса за издржавање, сразмерно његовим могућностима. Због тога је висина издржавања правилно утврђена према потребама деце и могућностима дужника издржавања, сходно цитираним одредбама закона.

Одлука о трошковима поступка се неосновано оспорава, јер о накнади трошкова поступка у вези са породичним односима суд, у смислу члана 207. Породичног закона, одлучује по слободној оцени водећи рачуна о разлозима правичности.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу процесног овлашћења из члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**